

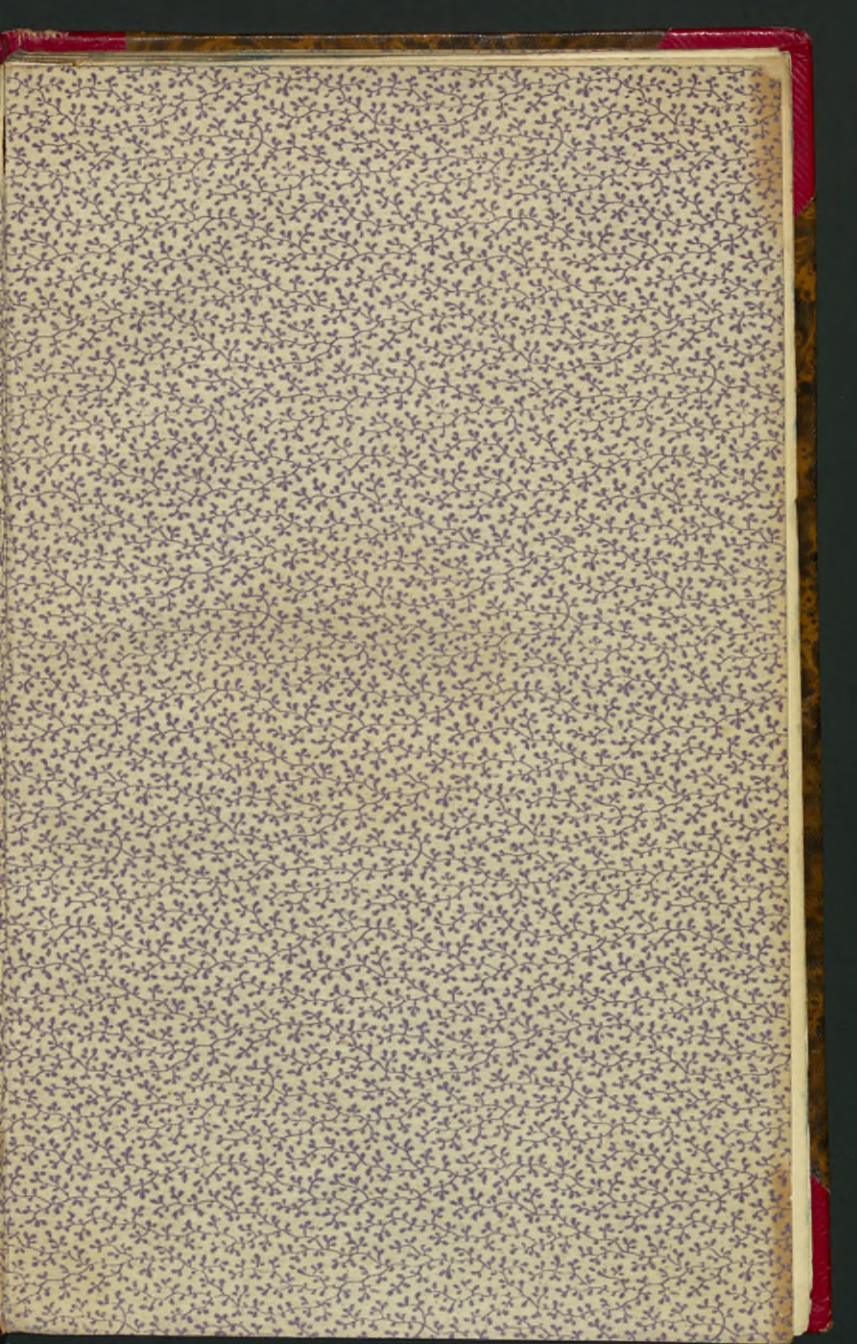
Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

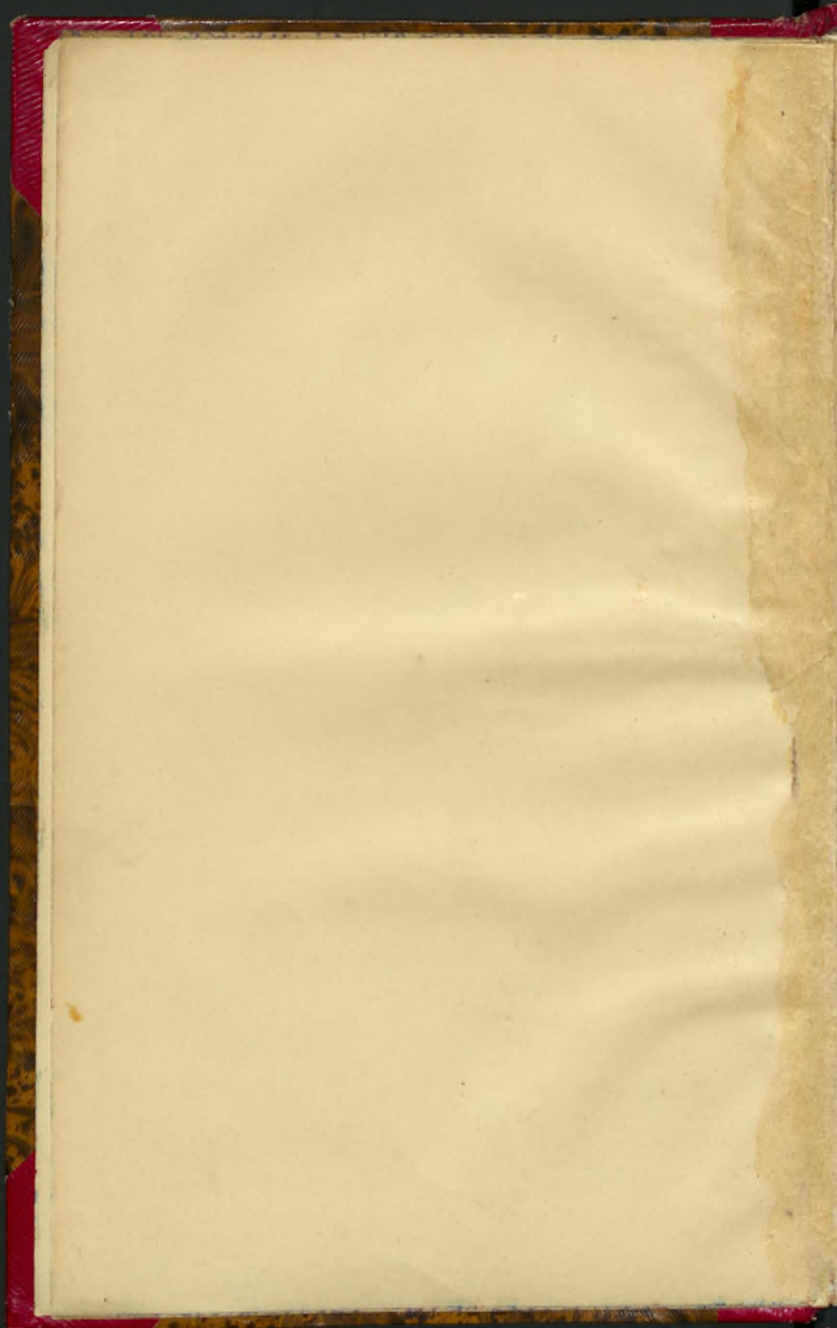

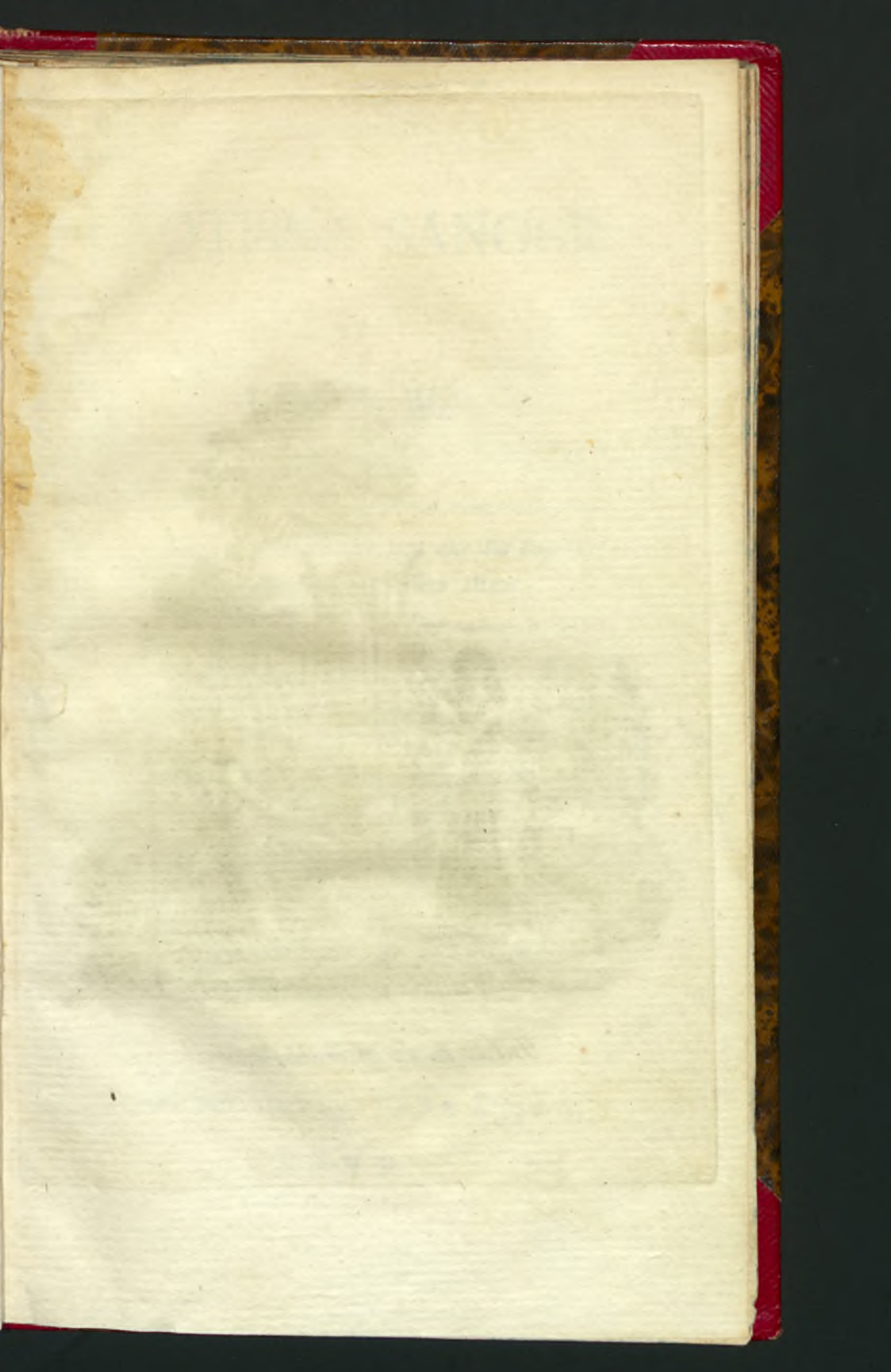
Lia
Su,

CHITIKA SINGER

EROTISKA SÅNGER.

EROTISKA SÄNGER

Det är för Er Hon återstämnes!

EROTISKA SÅNGER

AF

U. C. W.

U. C. W. Widström

*Les cœurs froids ne sont que des hommes;
en aimant on s'égale aux Dieux.*

STOCKHOLM,
Tryckt hos JOHAN PEHR LINDH,
1799.

WOTTEKA SÄNGER

U. S. W.

THE UNITED STATES OF AMERICA

DEPARTMENT OF THE INTERIOR

WOTTEKA SÄNGER

DEPARTMENT OF THE INTERIOR

SÅNG TIL KÄRLEKEN.

För dig mit första rökverk brunnit,
Du Aphrodites milda son!
Ej Throners glans, ej bragders dån
Mit hjerta rört, min dyrkan vunnit.

Kall och ryflig var Naturen,
Ej i skogen glädjens fång,
Öfver hafvens vida fång
Ingen driflig sjöman buren.
Nattens flor och dagens glans
Ej en salig känsla väckte,
Ingen myrthenflåtad krans
Unga flickans lockar täckte,
Och i glättigt brödralag
Man den krönte bågarn räckte
Ej ännu vid lyrans slag.

Då, följd af årets morgontimmar,
Mot jordens dragt du sänker dig:
Och majestätiskt ljuset simmar,
Och känslan föds och hoppet strimmar,
Och fången höjs och gläset glimmar,
Och rosen blomstrar i din stig.

Du andas — och från Alpens spets
Til Salas dalar fällhet flyter;
Och til en Paphos blomsterkrets,
Du Lappens kalla tufva byter.
Ja kärlek! kärlek! utom dig
Blott öknens dimmor hålja Eden;
Men vid din anblick kläder sig
I Vårens skrudar själva heden.
Du vinkar öfver hafvet där,
Och Timons suck på vägen flyger
Til Selmas tjäll, vid fjällen här;
Och du til Ceylon återbår
De kyssar hon i vinden smyger.

Men om din mildhet jorden gläder
När Gratier pryda dina hår;
Du lifvets flig ock tistelfår,
När du i hårdens måln dig kläder,
Och gåckar älskarinnans tår.
Vred kring Medeas hjesfa skaka!
Din fackla i Thartaren tånd!
Glömd älskarinna, retad maka,
Låt henne vild, af qvalen bränd,
Naturens första rått förfaka.
Kring Naxos djup, från Saphos håll
Hvad viggas utur målnen ljunga!
Då i Arcadiens lugna tjäll
Din mildhet glada herdar sjunga.

Ja den lefvande Naturen
Evigst styres utaf dig;
Plantan, människan och djuren
Af din anda nära sig.
Lejonet din dyrkan ryter
Uti Nubiens vilda tragt;
Och där Gangens bölja flyter
Vittnar Tigern om din magt.
Fjäriln dig sit offer fånder
I Tibulli fosterland;
Lyran åfven i min hand,
Räckte du vid Målarns stränder.
Må Eglé, i nøjets spår,
Ännu henne blomsterlinda;
Och dit trollband i mit hår
Under myrthens skugga binda!

För dig mit första rökverk brunnit
Du Aphrodites milda son!
Ej Throners glans, ej bragders dån,
Mit hjerta rört, min dyrkan vunnit.

KÄRLEKEN OCH ANACREON.

Hemsk var natten, kylig vinden,
Frostig glänste tallens gren;
Då med handen under kinden,
Lysnande hur stormen hven,
Gubben fatt vid brafans sken.

Tyft han fåg den glada lågan,
Tänkte sig i fordna år,
Då i dörren vänligt står,
Gossen med den gyldne bågan,
Och de rosenkrönta hår.

Hell Anacreon! han fåger:
Hvarför gömd i detta tjäll
Flyr du Nøjets ljufva låger?
Men ännu i denna qväll
Skal jag se dig glad och fäll.

Hvad? bedrågligast bland Gudar!
Svarte gubben kall och tvår:
Tror du facklan som du bår
Smälter hår, bland vinterns skrudar;
Detta bröst, som stelnadt år?

Ser du ej min plöjda panna
Och mit öga skumt och fläckt
Ålderdomens magt befanna.
Kån: min kalla andedrägt
Ikar sjelfva Cyperns flägt.

Löjets och behagens flockar
Skämta här ej kring om mig:
Nej, uppå min mörka sig
Faller snö ur dessa lockar;
Fly, du annars kyler dig.

Säkert nu i Paphos lunder
Kallar dig en blygsam mö:
Dessa åro nöjets stunder —
Skynda at des qual förströ
Genom ljufva drömmars under.

Frånja Damons nya rånker,
Blomsterströ en Phrynes spår,
Le åt Hymens dolda tår.
Nöjet blott en blink du skånker,
Men åt smärtan längd af år.

Tro ej mer at kunna skryta
Af dit valde öfver mig,
At mit hjertas skick förbyta!
Nej til Gnido skynda dig:
Hör hur stormarne här ryta.

Menar du jag glömt de plågor
Du mig gaf i Pyrrhas band?
Nej, jag kånt din guda hand:
Du, du tände defsa lågor,
Och fen log åt deras brand.

Ja, jag mins de flösta böner
Som jag tömde kår och svag;
Hasta nu til glådjens fõner
Som åkalla dig i dag,
Gack, dem gudaskõn bedrag.

Helt förundrad Astrild frågar:
Glömskling! hatar du din vån?
Gå, i sjelfva hådelsen
Ser jag ån hur nitet lågar
Hos den fordne dyrkaren.

Och om en bland Greklands skõna
Varit obevekligt tvår:
Har du ej fõrtjuft fått rõna
Hundra, tände af begår,
Fårdige at dig belõna?

Och åndå du glõmma driflar
Defsa ljufva blomsterband?
Men vålgårningar i fand
Och et fel i klippan ristar
Månnskans otackfamma hand.

Hör, Anacreon, från bålen
Hvem til floden förde dig,
Vid den tända middags-strålen,
Dår fom Lesbia blottat sig?
Då, bedrog jag äfven dig?

Och i skymningen vid båcken,
Mins du jag dig vifade
Cynthia vårdslös, slumrande
I den mörka jasmin-häcken:
Då, hvad du mig dyrkade!

Och når Daphne genom dalen
Flydde fom en jagad hind,
Hur jag smög dig bakom ålen,
Dår du i en blomstervind
Kyste tåren från des kind.

Har du äfven glömt den dagen,
Når uti Chariters dans,
Skön i vårens första glans,
Yngsta systern af Behagen
Räckte dig sin blomsterkrans?

Då, du på mit altar rökte,
Och mit låf på lyran slog:
Vinet ej din fällhet ökte,
Om ej Afrild bågarn tog,
Och i fåsten mot dig log.

Men jag ser dit öga glimmar,
Och dit hjerta höjer sig:
Kom, Anacreon, til mig!
Se, ån Cypris stjerna strimmar
Dår i målnet öfver dig!

Drick och älska, lyran strånga,
Och din fordna fällhet känn;
Så skal hos dig kärleken
Gracernas besök förlånga,
Och förjaga ledsnaden.

Mild, som solen fästet gläder,
Kärleken ur vingen drog
En af purpur skiftad fjäder,
Räckte skalden ömt och log,
Som straxt hänryckt lyran tog.

Och omkring hans hjesfa flyger
Bildningarnas rika tropp,
Och med blodets snabba lopp
Känslan ljuf til hjertat smyger,
Åtföljd af de glada Hopp.

Kärlek, kärlek lyran klingar,
Och straxt vintern vid des namn
Hastar bort på tunga vingar,
Och från flodens smålta famn
Svalan up i dagen fvingar.

Skogarne förnöjde skaka
Sina inöbetäckta hår,
Och den blida våstans spår
Följas af hans unga maka,
Som med sippor dem befår.

Löfven foglarne ren skydda:
Fauner, Nympher, danfande,
Nalkas Sångarns glömda hydda,
Dricka, sjunga, älska, le,
Och åt Våren offer ge.

Tjuft Anacreon hörs sjunga:
Fritt, från stridens höjda char,
Hjeltarne må dödar ljunga!
Kärleken min dyrkan har,
Och hans segrar skal jag sjunga.

Han skal lifvets flygt fördölja
Ån för mig bland flickors tal,
Och min stig med roser hölja,
Och utur en krönt pocal
Sift mig räcka Lethens bölja.

HILLAS OCH CAMILLA.

PASTORAL.

Min Camilla, här vid stranden.
Under skuggan hvilade dig!
Middags-solen höjer sig,
Och se källans flod på sanden
Til sin svalka bjuder dig.

C A M I L L A.

Mörk är skuggan här på stranden,
Ljusligt svalkar källan mig,
Ljusfvare en blick af dig.
Ser du denna korg af viden
Den Alcmenon flåtade,
Och i går mig offrade
För en krans af roser vriden;
Den med frugt, vid dagens blick,
Jag för dig at fylla gick.

H I L L A S.

Skön är drufvan du mig råcker,
Högrödt lockar äplet mig;
Men den färg din kind betäcker
Då jag själ en kyss af dig,
Dubbelt, dubbelt tjuvar mig.

Du ju känner Heros dotter]
Och des sköna ljusa hår,
Och de rikt beskårda lotter
Hon i arf af fadren får.
Hennes blickar icke neka
At hon mig i hjertat bår:
Men hur kunde jag vål tveka?
Cephis ej Camilla är.

C A M I L L A.

Medon äger växt och snille,
Hundra hjordar äger han,
Priset han på fästen vann;
" O Camilla! säger han:
" Medon vore, om du ville,
" Den lyckfeligaste man.
" För at endast plockad blifva
" Rosen blygfamt rådnade:
" Kärleken dig ville lifva,
" För en trogen älskare.
" Skönheten som lärkan fvingar.
" Bort med lifvets glada Vår,
" Och på höftens tunga vingar
" Nalkas sagnadsfulla år.
" Njut därför glädjens dagar!
" Hör den ed dig Medon svår! "
Medon, du mig visst behagar,
Men du icke Hillas är.

Förr skal blomstrens anda böja
Ekens stolta krona ner:
Hvalen luftens rymder plöja,
Ån en ann jag hjertat ger!

H I L L A S.

Förr skal svalan fönðerrifva
Sina faderlösa små:
Tigern lammets offer blifva,
Ån en ann mit hjerta få!

T I L S A M M A N.

Ungdomen och glada öden
Ljufligt delar jag med dig:
Åldern, plågorne och döden
I din famn ej smårta mig.

SÅNG TIL NATTEN.

Du, som skyddar Kärleken,
Ljufvare än sjelfva löjet,
Mildare än Vänskapen,
Bror til Tyftnaden och Nöjet:

Svalkande i aftons flågt,
Du Naturen vålluft skånker,
Och vid skuggan af din dragt
Ljufet fig i Våftern fånker.

Stjernan glimmar i dit hår,
Lugnet, Hvilan kring dig flyta,
Drömmarne i dina spår
Blomfter kring begåren knyta.

Natt! jag dig vid månans glans
Helgar drufvan som mig kröner,
Och min frifka vallmo-krans,
Om du gynnar mina böner.

T I L T H E L M A R.

O Thelmar! når i denna barm
En dold, en hopplös låga tändes;
Sjönk lyran flum emot min arm,
Och nåjets suck i qvalet vändes.

Och når herdinnors glada hår
Går danfande at våren hylla;
De vilda stormande begår
Min gömda mörka boning fylla.

Ej solens blick, ej lårkans drill
Mit evigt slutna hjerta råcka:
Jag ut i natten irra vill,
At vålnadernas ömkan väcka.

Och då, med daggbestänkta hår,
Jag vandrar ibland fädrens vårdar;
Din bild mer dyrkad för mig står
I dessa dödens hemska gårdar.

Nej aldrig, aldrig tidens fröm
Skal dig ur detta hjerta rifva,
Och Evighetens långa dröm
Skal blott om dig, O Thelmar, blifva,

Om ödet under denna lind
Vil dina fleg en dag fördröja;
Så skal den svala aftonvind
Min urna hår i gråset röja:

Och minnet af förflutna år
Skal i dit hjerta återvakna;
Och få du offra skal en tår,
Och min förgåtna kärlek sakna.

G U M M A N.

Mit mörka öga eldigt var,
Min panna öppen var som dagen,
Min mun, hvart drag et uttryck bar
Af snille, fågring och behagen.
Rak var min våxt som liljans flam,
Elastisk, full den höjda barmen,
Linongen kring mit våfen samm,
Ej hvitare än runda armen.
Ni ser hur aftonfolen bår
En rodnad, som få matt försvinner,
Och under löfvets skuggor der
Ni mognade Castanien finner:
Så var min kind, få var min lock:
Men sjelf få forglös jag ej kände
Hur jag bland ynglingarnes tropp
Et ömt begår, en tållan tände.
Så flög min första ålders Vår:
Ån obestämmt jag ögat vände,
Då Astrild, dold i mina spår,
Förfätligt bågän mot mig spände.
Hur manligt skönt var Elmars skick,
Hans röst få ljuf som lyrans toner,
Och för hans kärleksfulla blick
Jag velat öftra världens throner.

Hvad han var fäll i mina band,
Då Hymen gladt fägs ofs bekransa,
Och ungdom, hålla hand i hand
Med vänners flockar kring ofs dansa.
Stolt är den krans som segren ger,
Skön är den Myrth som flickan bryter;
Men huru fällt, hur himmelskt mer
Det Hymens band som kärlek knyter!
Ljuf flöt vår kärleks Maj förbi
I njutningar, så milda, rena:
O hvilken vållust kände vi,
At pligt med kärleken förena,
Och visheten med fjolleri!
Af Elmars samntag ej bedragen,
Jag Gratiers bälte offrade
At moderliga ömhets lagen,
Och än var jag den ålskade.
Men lätta segrar ledsnad väcka,
Och blommorna på Hymens stråt
Blott kärlekens ruiner täcka,
Bestänkte af bedragnas gråt.
Dock fann jag ännu tröstare:
Såg när en vacker Fru ej finner
En ädelmodig hämnare,
Som endast för des dygder brinner,
Som finner rättvis hennes harm,
Hvars själs behag blott honom röra,
Fastän han själ i hennes öra
En suck, en blick i hennes barn?

Men lifvets villor snart förflyga,
Och vinterns silfver, skrynklans fall
Inunder myrthenkransen smyga,
Och barmen visnad, kysk och kall
Inunder gazen mer ej hvålfver:
Af blodets is, ej blodets svall,
Den fordom sköna handen skålfver.
Nu, flydd från Nøjets altare,
Af Kärleksgudarne förskuten,
Hörs Guman i sin ruelse
Med rösten gudlig, hvafs och bruten
Blott ungdomen moraler ge.

K O R G E N.

I Maj, otålig och allena,
Min korg med blommor fylde jag,
Min fuck, med nåktergalens flag,
Flög at i lunden sig förena.

Alin på ången fåfångt fökte,
På kullens höjd, och fann mig ej,
Men den förvågne mötte mej
Dår bäcken sig bland Viden krökte.

Et år han följt mig, öm och trägen:
Jag skämtat med des bön och hot;
Men nu han, flörtad til min fot,
Fann mig i skuggan få förlågen.

Jag darrade och kinden glödde,
Jag ville fly — han höll mig kvar,
Mig kyfsande på tufvan bar,
Och mina blommor der förströdde.

Han mig i fina armar snårde,
Och gåckande min gråt belög,
Och sedan grymt den blomman tog,
Som gjorde hela korgens värde.

J unga flickor, frukten listen
Och faran af en skuggrik lund;
Ty korg och blommor samma stund
Ni stackare få vådligt misten.

Z E L I D A.

R O M A N C E. (Imitation.)

U r skötet af åldriga skogen
Upreste sig Lycidas graf,
Och Zelida, smårtad och trogen,
Hans aska en tåreslod gaf;
Des suckar, på vindarne burna,
Sjelf klippan bevekta til svar:
Af dufvor et ålskande par
Satt hemskt på des urna.

Cypresser, ni som här fördöljen,
Hon sade, min glädje, mit hopp:
J vågor, som förjande sköljen
De visnade blommornas knopp:
Snart skal jag ej tårar mer gjuta;
Ty kall hvilar ålsklingen där.
O kärlek! du låfte mig här
Blott nöjen at njuta.

Ej mera i barken han skrifver
Sin lyckliga Zelidas namn;
Nej, tecknadt allenast det blifver
I marmorens rylliga famn.

Som almen, då stormvinden dånar,
Afbrytes af åskviggens slag:
Den magtlösa rankan få svag
Kring stammen förtrånar;

Så skal jag få sorgligt försvinna
I morgonen af mina år,
Och vandrarn min urna skal finna,
Och stanna och skänka en tår.
O nåktergal! sjudg dessa qvalen,
Som få ha förvisnat min kind:
Min anda i midnattens vind
Flyr nu genom dalen.

DRYCKES-SÅNG.

Galna hjelte, som i blod
Tror at livvets vållust finna,
Då den fins i drufvans flod
Och blott hos en ålskarinna.

Hatet följer dina spår,
Håmdens dolk emot dig blånker,
Och med månsklighetens tår
Åran dina Lagrar slånker.

Aldrig skola vänners tal
På din graf en drufva bryta,
Flickan, under hjertats qual,
Ej en myrth kring urnan knyta.

Perus guld och anors glans
Dunklas af en ålskad flicka:
Rycktets flöj och snilletts krans,
Åro intet mot at dricka.

Därföre få visligt drick,
Och bland Hebes systrar skalkas:
Rosen ler mot solens blick,
När hon först af rågnet svalkas.

T I L

Der fatt jag, glömd i hyddans famn,
Bland mina spådas tårar,
Förutan vänner, utan namn,
Försmådd af lyckans dårar.

Ej Våren ljuft emot mig log,
Och sommaren mig brände,
Och hösten dimmor kring mig drog,
Och vintern skurar fände.

Lång var min natt och mörk min dag,
Och klämt mit moders hjerta,
Och under ödets grymma slag
Jag dignade af smårta.

Då du, få mild och glad och öm,
Besökte den förtryckta;
Och straxt blef smårtorne en dröm,
Som fågs med dagen flyckta.

Din suck få ljuf til hjertat gick,
Din röst få ömt bevekta;
Och känslan smälte i din blick,
Når mina små du smekte.

Och nya skrudar jorden drog,
Och dagen skön sig tände,
Och rofen emot bäcken log,
Och natten hvilan fände.

Då blef jag varm vid vänners röst,
Och kärlek nöjen skänkte,
Och helande uti mit bröst
Sig glädjens anda fänkte.

Den glömda lyran stämde jag,
Dit namn från den jag höjde;
Och då de blygfamma behag
Vid mina fånger dröjde.

Ja, mot en bifalls blick af dig
Jag byter jordens åra:
Och Eliféer utom dig
Ej någon fällhet bära.

MIDSOMMARS-SÅNG

PÅ HUFVUDSTAD.

C H O R.

V i Sommars åra fjunga,
Och klåda ofs i Floras skrud,
Och le, ty för ofs unga
År glädjen lifvets Gud.

E N G O S S E.

Rätt klokt, ty glädjen flycktar
Och ungdom år en sommandag:
Så, innan du den lycktar,
Njut hela des behag!

E N F L I C K A.

Ja, snabbare än hinden
Med jägaren i fina spår,
Och lättare än vinden
Förflyga våra år.

E N G O S S E.

Så hafsta glad til danfen
Du flicka, i din ålder fäll;
Ty blommorna i kranfen
Förvifsna denna qväll.

C H O R.

Vi Sommarns åra sjunga,
Och klåda ofs i Floras skrud,
Och le, ty för ofs unga
År glädjen lifvets Gud.

BRÖLLOPS - SÅNG,

Den 14 Oct. 1798.

Ynglingar! följ den redliga vanan
Hvilken gjort fädernas gyllene dar!
Tapperhet öppnade Krigsgudens bana,
Kärlek den våg som til ägtenkap bar.
Unga flickor, när vid flödan
Ni förnött få mången höst;
Mins Ni skalken i ert bröst,
Hur han trafslade bort åndan.

Glättigt i dag bland lekar och nöjen,
För han er fyfter i ljufliga band:
Lyran slåm op och glasena höjen!
Hymen tar facklan af kärlekens hand.
Glöm, du yngling, segrars åra
I din trogna makas famn:
Glöm det tomma hjeltenamn
Mot et ljufvare at båra.

Fritt må Bellona lansfarna hvåffa!
Starkare Gudom här krigaren fåst:
Kärlekens myrth i dag kring din hjesfa
Bindes af Hymens helgade präst.

Unga

Unga Par, i bröllopskrud,
Offerelden tånden!
Och i dag, som hjertats Gud,
Hymen böner fånden!

Ja, han skal, få ljus och mild,
Hågna eder hydda,
Och där lifva tidens bild,
Långst i fecler flydda.

Aldrig skal han, tvår och vis,
Nøjena förskjuta:
Glada ån i ålderns is
Ska' ni le och njuta.

Och få fålla hand i hand
Genom lifvet vandra:
Le mot aftonsolens rand,
Vördade af andra.

VID MIN SONS DÖD,
den 30 April 1797.

O du, som första känslan gett
Af mor, åt detta slitna hjerta!
Hvi hade ödets hand beredt
Ur fällheten en kalk af smårta?

Ljuft lofvande som brodden där,
Och glådande som apeln blomma
Ger hopp för landtmannens besvär
I frugt och skördarne som komma;

Så jag emot din framtid log,
Min son, och lifligt hoppet närde:
Då haglet våldsamt brodden slog,
Och masken hemligt blomman tårde.

Men du ej mera hör min röst,
Och glådjens timma är förliden.
O! när du trycktes til mit bröst,
Så var där fällheten och friden!

Och hvarje mōdans tunga stund
Vid dina kyssar ljustligt flydde:
Vid lōjet af din ångla mun
Ej sörgerne mit hjerta brydde.

Behofvens *ack*, och finärtans tår
Vid dina lekars stoj försvunno,
Och bilder utaf glada år
För hoppet i min fjål uprunno.

Men nu blott forgens hemiska gny,
Följt utaf lifvets mörka öden,
Ur Vårens purpurströdda sky
Mig, endast mig förkunnar döden.

När denna unga milda Gud
Åt jorden fällheten bereder,
Och löfvets pragt och blomstrens skrud
Kring skog och ångarne förbreder:

Och våstans sus och lårkans fång
Bebåda årets kärleksdagar;
Då i en graf, få mörk och trång,
Du hvilar, och jag arma klagar.

Utå den spåda sippans knapp
Skal jag din ljufva afbild röja:
Vid vassens flågt och flodens lopp
Skal tankan vid din lefnad dröja.

Och då från Indiens brända fält
Den trogna svatan återvänder
Och med sin maka, ömt och fältt,
Til denna forgens boning länder:

Och där, vid takets flutta kant,
Det lugna bo't med omsorg fåller,
Sen ilande från bergets brant,
Och hoppande bland gråsets gåster;

Skal jag min egen möda se,
Och följa hennes flygt i spåren;
Och vid des ungars matande
Skal hjertat se dig genom tåren.

O! tag min smärtas offergård,
Du, som nu faligheter njuter!
Och se din far, af sorgen tård,
Som böjd mot grafven tårar gjuter.

Se dina spåda fystrar där
Förtroligt kring din kista leka,
Och säga: Bror han sofver här,
Vi skola honom sagta smeka.

Ja, såfve du i grafvens sköt,
Dit, dit ej qvalen kunna hinna!
Och den som här blott tårar göt
Skal tröst uti din fristad finna.

Ja, där är oskulden få fäll,
Förtryckets jern där rostat hvilat;
Förslöade mot grafvens håll
Slå smädelsens och hämdens pilar.

Dår skal ej kärlek i förfät,
Din ungdoms glada drömmar föra;
Ej älskarinnans falska gråt
Din veka själ i snaror föra;

Och ingen lömsk, förrådsk bror
Dig trolöst mot sit hjerta trycka:
Föragtets blickar från en stor
Ej falla på din nötta krycka,

Nej, falig bland Zeraphers tal
Skal du den Evigt Gode finna,
Och i de högsta dygders val
Lyckfälgighetens kretsar hinna,

Och då jag suckar fram dit namn
I tyfnaden af midnattstunden;
Så skal vid månans sken din hamn
Förklarad skymta genom lunden,

Och i en himmelsk blomstervind
Fördröja vid min sorgsna luta,
Ock kyssa tåren från min kind,
Och styrka i mit hjerta gjuta,

Och då, när lifvets lista slägt
Uplöser mina sorgsna öden;
Så skal du, skön i ljufets dragt,
Le hopp och frid mot mig i döden.

TIL MINA VÄNNER.

Vänner, njuten lifvets dag!
Tidens lia blomsterhöljen,
Och des plöjda pannas drag
Under rankans krans fördöljen?

Då vil fåfångt afunden
Split i edra hjertan väcka;
Håmnande skal kärleken
Bågan emot henne sträcka.

Philosophen, sjuk och vis
Må sin ålders Vår förglömma,
Och få trumpen vid sin spis
Edra glada lekar dömma.

Le'n få länge Terpsicore
Vil sin dag hos er förlånga,
Och i Phœbi ljusa spår
Euterpe lyran strånga,

Skämtet uti snillets skick
Skal, förutan tadlets galla,
Löjerna i eder blick,
Och på edra läppar kalla.

Nöjet, ej i Laüs drågt,
Men i Vestas blyga flöja,
Skal, vid Astrilds vinges flågt,
Edra njutningar förhöja.

Och då glädjen, kärleken
Myrthen kring er hjeffa vrida;
Skola ni ej glömma den
Som i kojans döms at lida.

SPÅQVINNAN,

Öfversättning.

Ni, fom med djerfhed leten
I ödets dolda spår,
Förfamlen Er och veten
Den lott Er förefår:
Du unga flicka, skåda
Din ljusa stjernas lopp:
Du yngling, se din våda
Bland yra nöjens tropp.

Jag, denna magts prästinna
Som räknat jordens dar,
Befaller solen brinna,
Och uppå stormen far.
Jag gråt och löjen blandar
Och helar hjertats får:
Jag kallar nattens andar
Och öfver hafvet rår,

På målnens bädd jag hvilar,
Och skiftar Phœbes ljus:
Jag hvåffer kärleks pilar,
Och skånker glådjens rus.

Så kommen til mig alla
Som forgsne fucka ån:
Jag lyckan kan befalla
Och fästa kärleken,

Jag tidens vinge binder
Och plånar skrynkans rand,
Och på de bleka kinder
Jag målar hålfans brand,
Ja, ni som djerfve leten
Det dolda ödets spår,
Förfamlen Er, och veten
Hvad som min magt förmår.

LANDSFLYCKTEN.

Imitation.

Ifrån Iberiens fälla stränder,
Ifrån et ålkkadt fosterland,
Förjagas jag af våldets händer
Inunder vreda himlars brand.

Nyfs rik och ålkkad, håljd af åra,
I blomman utaf lifvets Vår,
Sågs hopen mig sit rökverk båra,
Och någon följa mina spår.

Nu, ryckt från dessa glada öden,
Förutan vänner, utan skygd,
Et rof för illskan och för nöden,
Jag flycktar til en okänd bygd.

Och du Antonia, i hvars armar
Mig kärlek Gudars föllhet gaf,
Snart mellan våra sträckta armar
Sig kasta dessa vilda haf.

Ja, redan hämdens åska brakar
Omkring Murcias myrthenlund:
Däröfver Fröjas stjerna vakar
Ej mer som förr vid nattens flund.

Men fåfångt jag min klagan höjer,
Den hafnar bort på vådrens slägt:
Ren skeppet böljans sköte plöjer,
Och vinden feglens dukar sträckt.

Svagt ser jag dessa tornen glimma,
Nu bergens stolta spetsar fly,
Och deras sista mörkgrå strimma
Förfvinner i en ljusnad sky.

O Fosterjord! få dyr för själar
Som årans låga elda får:
Hvi trampas du i dag af trålar
Som smila i Tyrannens spår!

F J Ä R I L N.

Ung och lätt, som en charit,
Med en rosenknopp i håret,
Flög hon forglös hit och dit
Efter fjårilen i spåret.

Sköna skalk! du fåfångt flyr;
Ha! där är du nu i hufvan,
Sade hon så glad och yr,
Och satt slämtande på tufvan.

Söta djur, jag alla dar
Skal dig friska blommor räcka;
Ej skal under mit förvar
Någon skur din vinge slåcka.

Oförfarna flicka, se
Hösten snart sin kyla fånder,
Och din sköna gunstlinge
I en liflös malk förvänder.

Lik den stolta ynglingen,
Som så skön i ungdoms dagen
Glänser up med fjårilen,
Fladdrar flygtigt kring behagen:

När som Hymen spiran fråckt,
Och dig vid hans öde knyter;
Straxt han värma, lynne, drågt,
Käll och trög och vårdslös byter.

Om du skulle någon flund
Honom sedan fjåril finna;
Är det uti nåsta lund
Som han flyr at rofen hinna.

T I L H O P P E T.

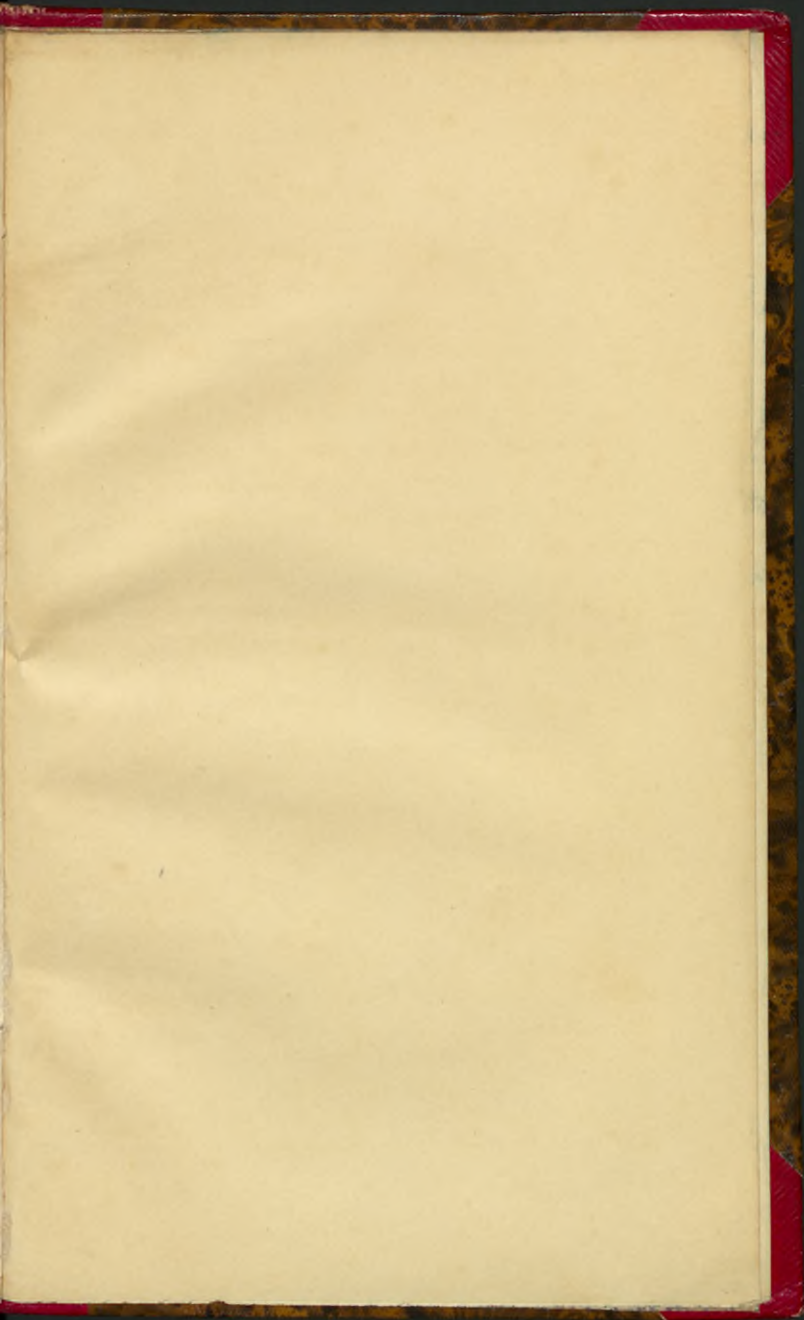
(*IFRÅN ENGELSKAN.*)

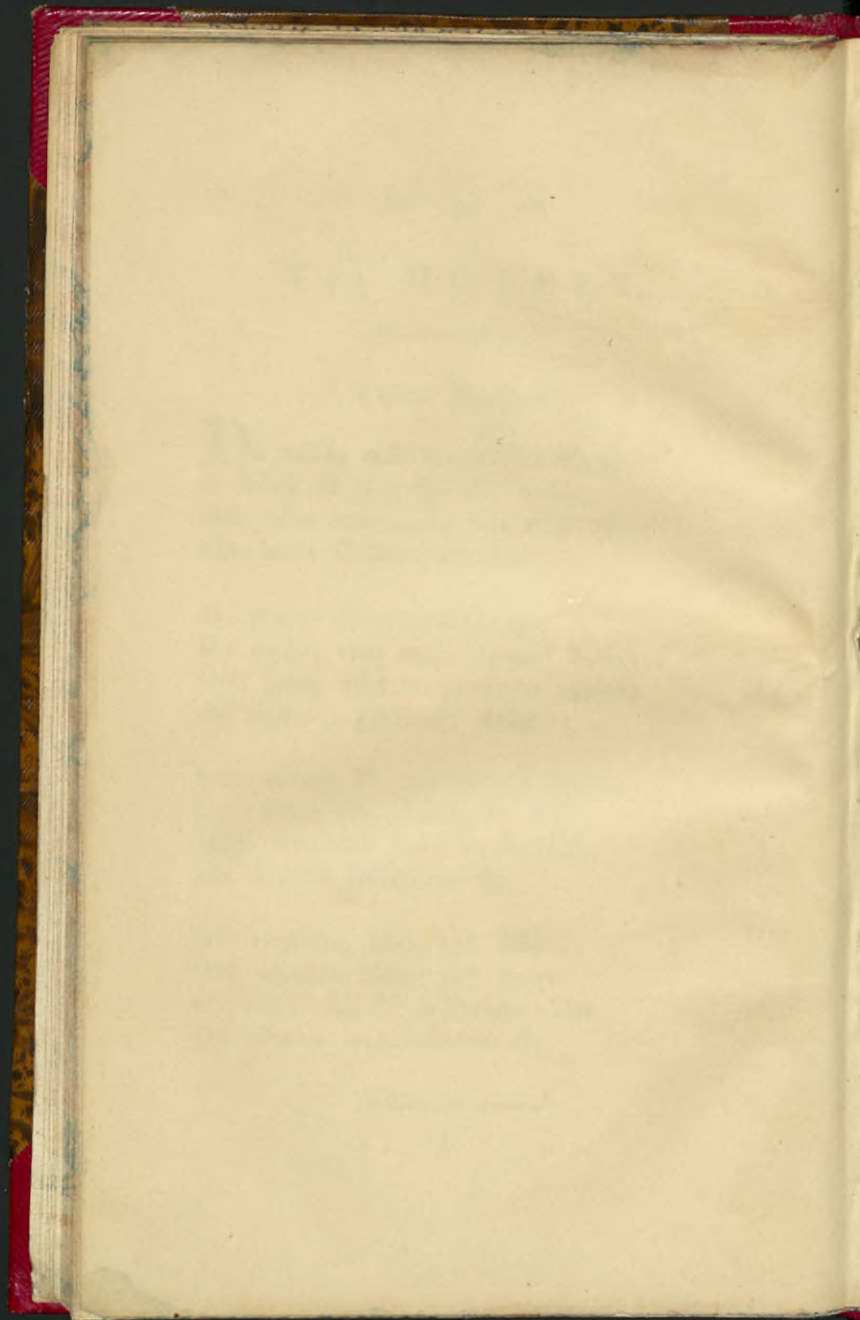
Du milda och himmelska tårna,
O skänk åt min själ dit behag,
Och lifva mit mod, och mig värna
För ödets fördubblade slag!

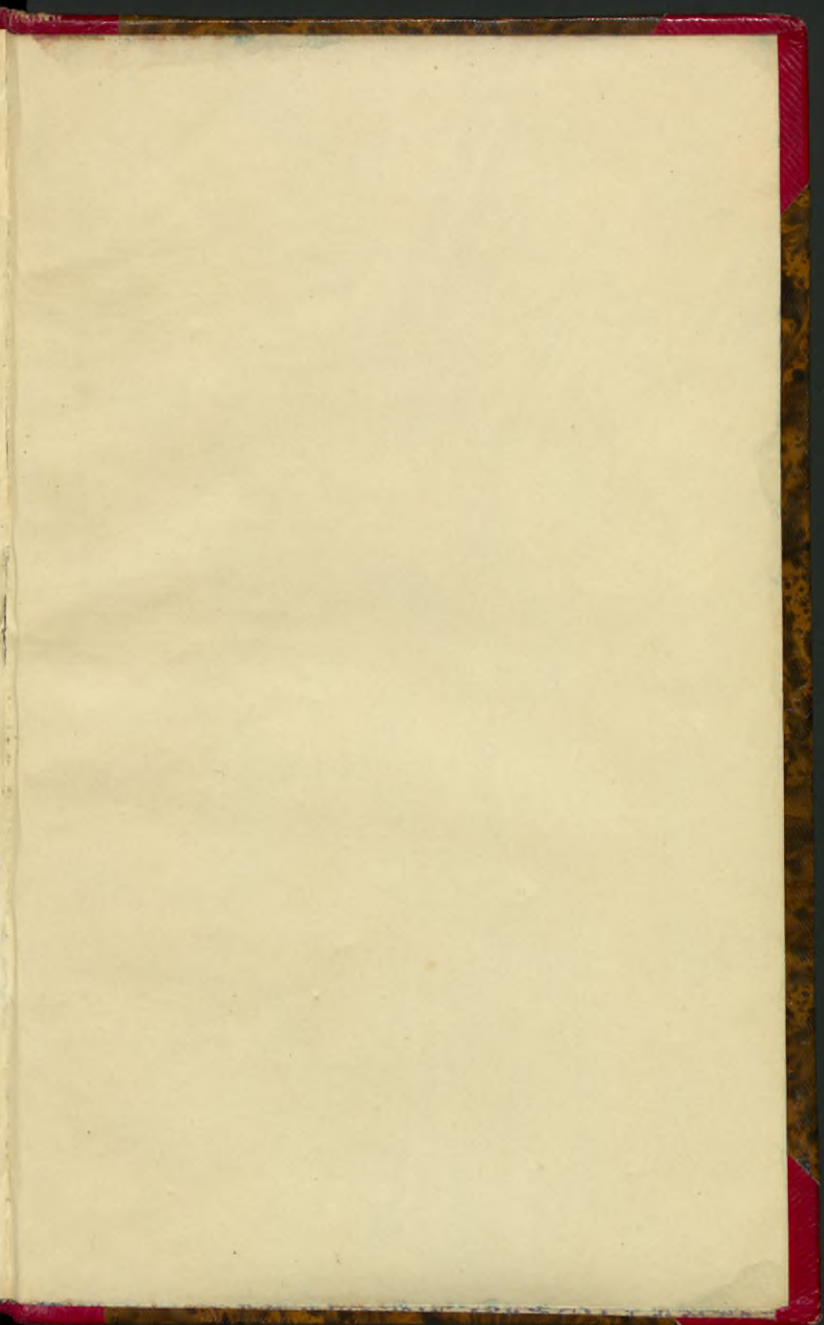
Ja, måtte din fackla förjaga
De moln, som min himmel betåckt,
Och kring mig en fynkrets updaga
Af bilder i glädande drågt!

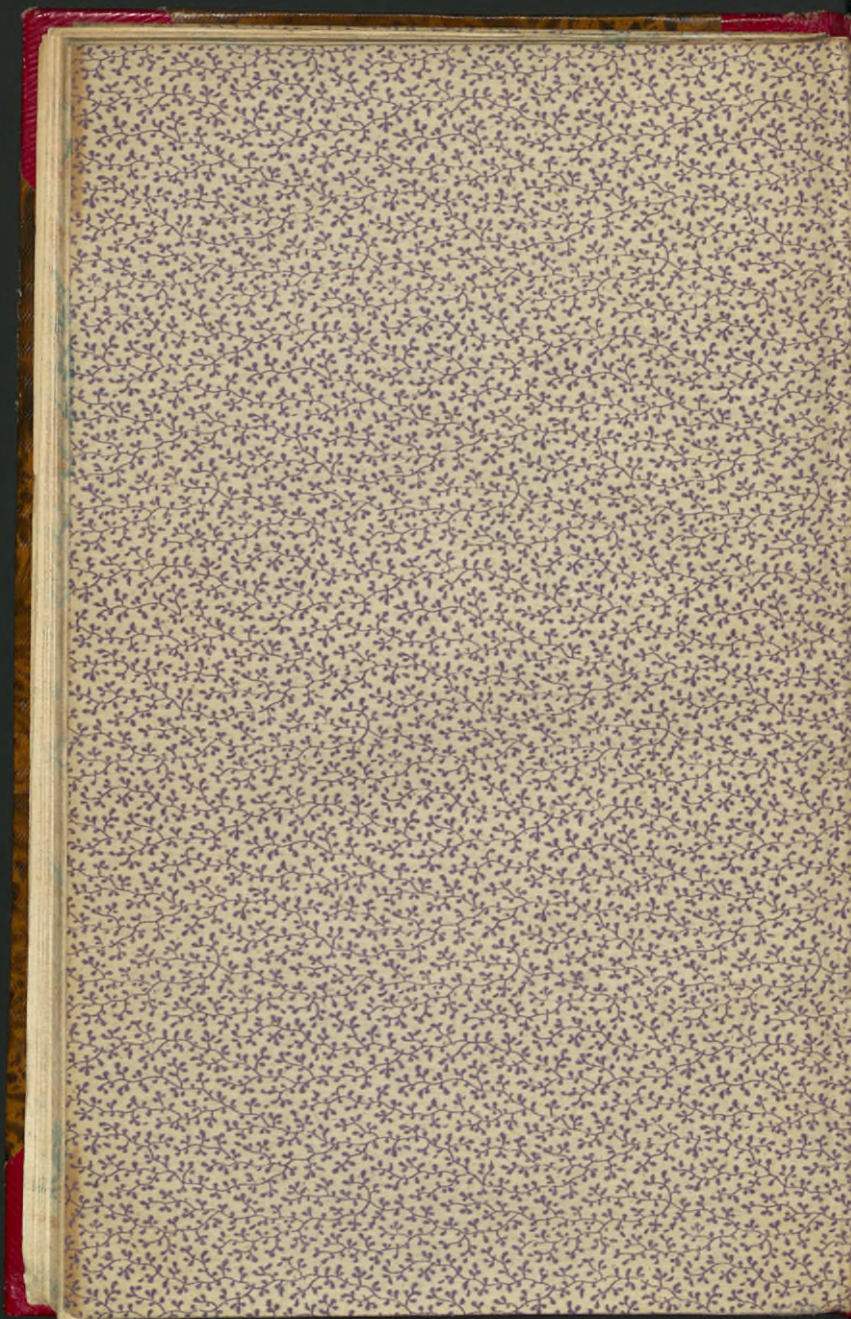
Som natten för morgonens strålar,
Och kylan för Vårflågten sky:
Lika från det bröst du bestrålar
De tårande smårörne fly.

När forgerne härja mit sköte,
Och olyckan följer mit spår,
O Hopp! må dit tröstande möte
Då håmma min fallande tår!

6000100887

Göteborgs universitetsbibliotek

